

locus amoenus

Pere Duran

Josep Pujol i Coll

Aquest jardí no és de veritat.

En sentir el mar un verd valent s'alzina,
bleixa un ombreig d'hortènsies opulentes,
la murtra humil crepita en el ressol.

Mentre els badocs es perden pels passeigs
rumbeja el llor i esclata la berbena,
l'alt cactus veu la lava d'atzavares
com, entre els pins, rossola pels penyals.

El magraner la bellaombra ullprèn,
la flor d'hibisc —pistil tot indecència—
m'ha sufocat la púdica mimosa.

Vetlla el temple, per sort, l'ordre de l'hort.

Aquest jardí no és la veritat:

la veritat sol ser massa salvatge,
el fang d'un déu, pinyol de paradisos
adés perduts, adés artificials.

Mentir a fons, aquí, reinventar
amb els dos blaus, l'alquímia de les plantes,
el somieig i un seny d'ordre teutònic
un nou país dels tarongers en flor.

Mar i Murtra